

VILÁGSZÉP
KÖNYVEK

ZALKA CSENGE VIRÁG

Széltestvér és Napkelte

HAGYOMÁNYOS MESÉK
RENDHAGYÓ CSALÁDOKRÓL

MÓRA

ZALKA CSENGE VIRÁG

Széltestvér

és

Napkelte

HAGYOMÁNYOS MESÉK
RENDAHAGYÓ CSALÁDOKRÓL

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Zalka Csenge Virág, 2020
Illusztráció © Bertóthy Ágnes, 2020
© Móra Könyvkiadó, 2020

TARTALOM

Előszó	7
Himinbjörg, a mennyei mostoha	9
A sütőtöklány	16
A fiú, akit méhecske nevelt	20
A lány, akinek három férje volt	23
N'oun Doaré	27
A menekülés	36
A három kicsi tojás	39
Az ügyvéd és az ördög	44
A halász felesége és a váltott gyerek	47
Éva és a manók	54
Diirawik és az oroszlán	58

Bhagiratha, két anya fia	65
A zöld ember lánya	69
Haszan szultán házassága	76
A kígyócsalád	83
A vadász fia	89
Zarifa királyné álma	97
Taliesin	102
A lány, aki szeretett táncolni	109
A bátor repülőkutya	115
A lány és a madarak	118
Gullfaxi és Gunnfjoder	122
Hogyan lőtt le Szoszrukó egy csillagot	129
Sötétben fénylő Nanabolele	135
A szamuráj lánya.....	140
Széltestvér és Napkelte	144
Az oroszlán bajsza	150
Utószó	155

ELŐSZÓ

Ez a könyv ajándék. Sokunknak az.

Ajándék Neked, kedves olvasó vagy mesehallgató, mert ezek a történetek arra *bátorítanak*, hogy szeress. Merj álmodni, kilépni abból, ami nem jó, merj útnak indulni, újrakezdeni, hinni abban, hogy szebbé teheted a világot! Lásd meg a szükségét, fogadd el a segítséget, merj boldogan élni, és cselekedni mások boldogságáért!

Ajándék ez a könyv mindenkinek, aki eddig azt gondolta, hogy egyedül járja a saját, a megszokottól eltérő útját. Ezek a mesék arról tanúskodnak, hogy számos különböző formája van és volt mindig is a családi közösségnek. A lényeg, hogy az elfogadó szeretet és a másik tisztelete legyen az összetartó erő.

Ajándék a Világszép Alapítvány 10. születésnapjára, mert a könyv bevételének 20 százalékát a Móra Kiadó az Alapítványnak ajándékozta. Az összeggel azokat a gyerekeket támogatjuk, akik nem hagyományos csalá-

dokban, hanem gyermekotthonokban és nevelőszülőknél nőnek fel. Táboraink, mentor- és krízisprogramunk, mesélőink, inkluzív szemléletű Pendula óvodánk és Létra klubunk mind őrtek vannak.

Ajándék, hogy Zalka Csenge Virág hosszú tanulás és világtárás után végül megérkezett alapítványunkhoz. A világ ezer tájáról gyűjtött népmeséjét az általa képzett több mint negyven önkéntes mesélővel együtt heti rendszerességgel osztja meg gyerekotthonban élő gyerekekkel. Nem egyszerűen felolvasnak nekik, hanem szabadon elbeszélve adják át hetente négy otthonban több mint száz hallgatójuknak a mesék bölcs tudását és a jó hírt, ami minden gyereknek jár: Te magad vagy a legnagyobb ajándék!

Wirtz Ágnes

HIMINBJÖRG, A MENNYEI MOSTOHA

Izlandi mese

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy király és egy királyné. Egyetlen jószívű, daliás fiuk volt, akit Szigurdnak hívtak. Amikor Szigurd már legényé cseperedett, a királyné súlyos betegségbe esett, és meghalt. Siratta az egész birodalom, de bizony a királynál és Szigurd királyfinál senki sem siratta jobban. Ahogy telt, múlt az idő, a király visszatért a kormányzás dolgaihoz, és eltemette a bánatát; de a fia továbbra is mindennap kiment a temetőbe, és az édesanyja sírján üldögélt, bánatosan sóhajtozva.

Történt egy napon, hogy a király vadászni ment a kíséretével. Ahogy az erdőket, mezőket járták, legnagyobb csodálkozásukra egy szivárványszín felhő ereszkedett le az égből, és a felhőből kilépett egy csoda szép, díszes ruhába öltözött asszony. Himinbjörg néven mutatkozott be. A király meghívta, csatlakozzon hozzájuk, és együtt töltötték az egész napot; annyira megkedvelték egymást, hogy Himinbjörg végül hazatért a királlyal együtt

a palotába. Nem sokkal később kihirdették az esküvőt. Szigurd barátsággal fogadta mostohaanyját, de az ünnepség nem vidította fel. Továbbra is kijárt mindennap a temetőbe.

Egy este, ahogy a királyfi az édesanyja sírján üldögélt, hogy, hogy nem, elnyomta az álom. Álmában megjelent neki édesanyja, a királyné, és szomorúan nézett rá.

– Drága fiam, édes lelkem, miért ülsz itt mindennap a síromnál, miért nem hagysz nyugodni? Fiatal vagy, az élettel kellene gondolnod, világot kellene látnod. Menj, keresd meg a királykisasszonyt, akit trollá változtattak! Járj szerencsével!

Amint Szigurd felébredt az álomból, rögtön hazatért, és ágynak esett. A királyi orvosok már azt hitték, hogy a halálán van, de nem találták, mi baja lehet. Himinbjörg, a mostohája, sejtette, hogy nyomja valami a királyfi szívét. Leült hát az ágy szélére, és addig kérdezgette, addig beszélgetett vele, míg Szigurd elárulta neki, mit mondott álmában az édesanyja.

– Ha meg szeretnéd találni a trollá változtatott királylányt, szívesen segítek neked – mondta erre Himinbjörg. – Fogd ezt a gombolyag fonalat, és kövesd, bármerre guruljon is! Elvezet majd öreg nevelőanyámhoz, Blákápa anyóhoz, aki segítségére lesz. Vidd ezt a kést és ezt az övet, add oda neki, és mondd, hogy én küldtelek! Ha útközben alkalmad lesz jót tenni valakivel, soha ne mulaszd el! Itt egy tarisznya, amiből sohasem fogy ki az étel, vidd magaddal, hogy éhen ne maradj! Most pedig indulj! De ha a kalandod a végéhez ér, ne késlekedj, siess haza! Félek, hogy bajba kerülök, ha megtartom a titkod...

Szigurd megölelte a mostoháját, köszönetet mondott neki, és útnak indult a varázslatos gombolyag után. Ment, mendegélt, amíg a tengerpartra nem ért. Ott aztán éktelen zajra, rikácsolásra, káromlásra lett figyelmes: ötven holló verekedett, tépte egymást a meredek part menti sziklákon. Szigurd egy darabig csodálkozva figyelte őket, de aztán észrevette a perpatvarokat: a sziklafalban csak egyetlen, fészeknek való perem volt, azon kaptak össze a madarak. A királyfi, emlékezve a mostohája tanácsára, fogta a fejszéjét, és vágott még negyvenkilenc kiszögellést a kőbe, hogy minden hollónak jusson saját hely. A madarak rögtön abbahagyták a civakodást,

köszönetet mondtak a királyfinak, és megígérték, hogy a segítségére sietnek, ha szüksége lesz rájuk.

Ahogy sétált tovább a tengerparton, nem sokkal később megint rikácsolást halott: ötven sirály veszekedett ugyanolyan hangosan, mint a hollók. Szigurd közöttük is rendet tett, vágott elég kiszögellést a sziklafalba a fészkeiknek, és a sirályok is megígérték, hogy a segítségére sietnek, ha szüksége lesz rájuk. Harmadszorra ötven galambra bukkant, és velük is ugyanígy járt.

Ment, mendegélt Szigurd a gombolyag után, míg végül az megállapodott egy kis kunyhó ajtajában. A királyfi bekopogtatott. Egy öregasszony nyitott ajtót; úgy hívták, Blákápa. Amikor meghallotta, kicsoda a legény, és honnan érkezett, barátságosan betessékelte a kunyhóba, és bőségesen megvendégelte. Másnap reggel kikérdezte, mi járatban van, és amikor meghallgatta az egész történetet, csettintett a nyelvével.

– Nem könnyű dologra vállalkoztál, Szigurd királyfi! A királykisasszonyt, akit keresel, Ingigerdnek hívják. Nem messze innen élt egy jószágos király, aki elveszítette a feleségét, és egyedül maradt az egyetlen lányával. Egy napon szépséges kisasszony jelent meg az udvarban, és a király azonnal beleszeretett – nem tudta, hogy a titokzatos idegen valójában egy rettenetes troll! A lánya, Ingigerd azonban nem bízott meg az asszonyban, ellenezte, hogy az apja feleségül vegye. A troll erre annyira megdühödött, hogy megátkozta a királylányt, változzon trollá ő is, tizennyolc udvarhölgyével együtt. Azóta pusztítják a királyságot, senki sem tudja legyőzni őket. De mivel szeretted nevelt lányom, Himinbjörg fia vagy, segítek neked, ahogy csak tudok. Menj egyenesen a kastélyba, ahol a trollok élnek, ülj le a trónteremben az ajtó mellé, és ne mozdulj! Bátran válaszolj, akármit kérdeznek is tőled! Ne mutasd, hogy félsz!

Szigurd királyfi rögtön el is indult a trollok kastélyához. A kaput nyitva találta, így aztán beóvakodott a trónterembe, és leült az ajtó mellé. Nem kellett sokáig várnia, míg döngő léptekkel megérkezett a trollkirálykisasszony és tizennyolc rettenetes udvarhölgye.

– Mit keresel itt a palotámban?! – rivallt rá Szigurdra. – Takarodj, ha kedves az életed!

– Engedelmeddel, felség, inkább itt maradnék.

– Ha itt maradsz, dolgoznod kell!

– És mi lenne a feladatom?

A trollkisasszony erre előkapott a trónszék mögül egy aranyozott sakktáblát.

– Szerezz nekem még egy ugyanilyen sakktáblát!

– Hol találhatok ilyen drága holmit?

– Az már a te dolgod! De ha nem lesz itt három nap múlva, vége az életednek!

Szigurd királyfi hazatért Blákápa anyóhoz, és elmesélte neki, mi történt.

– Csak egyetlen ugyanolyan sakktábláról van tudomásom – mondta az öreg dajka. – A tenger közepén, egy sziklán él két törpe, nekik van egy, de minden kincsüknél jobban őrzik. Menjünk, keressük meg!

Szigurd és az anyóka lementek a tengerpartra, csónakba ültek, és kiveztek a nyílt vízre. Hosszú hányódás után végül megtalálták a tengerből kiemelkedő sziklát, aminek az oldalában nyílt a törpék barlangja. Blákápa partra tette Szigurdot, majd megkerülte a sziklát, és hangos szóval hívni kezdte a törpéket. Amikor mindketten előjöttek, Szigurd beosont mögöttük a barlangba, és ellopta az aranyozott sakktáblát. Mire a törpék észrevették, mi történt, Blákápa és Szigurd már messze jártak a csónakban. Amint partot értek, a királyfi ment egyenesen a trollok kastélyába.

– Na, legény, elhoztad-e az aranyozott sakktáblát?

– Miféle sakktáblát? – adta az ártatlant Szigurd. A trollok erre mind rátámadtak... de az utolsó pillanatban a királyfi előkapta a csillogó táblát, és felmutatta. A királykisasszonynak el kellett ismernie, hogy teljesítette a feladatot.

– Valaki segített neked, igazam van? A következő feladatnál jól vigyázz, azt magadnak kell megoldanod!

Azzal a troll a palota egy csoda szép termébe vezette a királyfit. Öt oszlop tartotta a terem üvegkupoláját; négy aranyból volt, az ötödik kőből.

– Mind az öt oszlopnak aranyból kellene lennie – mondta a troll. – Ha három napon belül nem hozol egy ötödik aranyoszlopot, jaj az életednek!

– Hol talállok ilyen oszlopot?

– Arra bizony neked kell rájössz!

Szigurd visszatért a kunyhóba Blákápa anyóhoz, és elmesélte, mi történt.

– Na, fiam, ez már nehezebb feladat. Induljunk rögtön, hosszú út áll előttünk.

Meg is indultak mind a ketten, és mentek, míg egy városba nem értek. Ott aztán Blákápa láthatatlanná tévő köpenyt kanyarított a saját vállára és a királyfiéra is. Megvárták, míg leszállt az este, és mindenki nyugovóra tért. Amikor elhaltak a város zajai, Blákápa elindult elől, Szigurd meg utána. Sorra osontak be a gazdag házakba, palotákba; ahol lakatra volt zárva az ajtó, azt Blákápa meglegyintette egy varázsvesszővel, és rögtön kinyílt. Hosszas keresgélés után találtak egy palotát arany oszlopokkal.

– Na, fiam, fogd az egyiket, és vigyük!

Szigurd azonban hiába erőlködött, meg sem tudta mozdítani az oszlopot. Blákápa erre kesztyűt húzott, a vállára emelte a súlyos holmit, és maga cipelte haza; a királyfi alig győzött lépést tartani vele. Mire felkelt a nap, ott állt az aranyozott oszlop a trollok palotájában a négy másik mellett.

– Megint csak segített neked valaki! – dühöngött a trollkisasszony, de el kellett ismernie, hogy Szigurd teljesítette a próbát. – Újabb feladatot adok neked, de azt már tényleg egyedül végezd el! Az erdőben él egy hatalmas, rettenetes bika. Mindenkit eltipor, aki az útjába kerül. Menj, vágd le, a bőrét készítsd ki puhábbra, mint a gyapjú, és a két szarvából csiszolj aranyozott ivókürtöket! A vérével kend be ezt a fehér asztalterítőt, majd mosd ki, és hozd vissza nekem ugyanilyen ragyogó fehéren! Ha nem teszed meg három nap alatt, vége az életednek!

Szigurd visszatért a kunyhóba az anyókához, és elmondta, milyen feladatot kapott.

– Na, ez valóban kemény próba, ezen az úton már nem tarthatok veled. Menj az erdőbe, keresd meg a bikát, terítsd le elé az asztalterítőt a földre, és szórd meg ezzel a porral! Amikor a bika lehajol megszagolni, döfd ezt a kést a vállába, pattanj fel a hátára, és addig ne engedd el, míg össze nem esik! A többi már a te dolgod. Járj szerencsével!

Szigurd úgy tett, ahogy Blákápa tanácsolta. Hosszas küzdelem után si-

került legyőznie a bikát, majd ő maga is kimerülten roskadt a földre. Ott volt a bőr, a szarvak és a terítő, de nem tudta, mihez kezdjen velük, hogyan fogjon munkához. Bánatában eszébe jutottak a madarak, akik megígérték, hogy segítenek neki.

– Soha jobban nem kellett még a segítség, mint most! Hollók, sirályok, galambok, hol vagytok? – sóhajtott fel. Abban a pillanatban szárnyzuhogást hallott, és egy sereg madár ereszkedett le az égből: ötven holló, ötven sirály és ötven galamb. Megfogták a bőrt, a terítőt és a szarvakat, és elrepültek velük. Szigurd királyfi megkönnyebbülten tért vissza a kunyhóba, és átaludta az éjszakát; reggelre kelve ott találta a küszöbön a ragyogó szarvakat, a kikészített bőrt és a hófehér terítőt. Vitte őket azonnal a trollok kastélyába.

Amint megpillantották a három holmit, a királykisasszonyról és a tizen-nyolc udvarhölgyről lehullt a trollbőr, és visszaváltoztak eredeti, szépséges alakjukba. Szigurd gyorsan megragadta a bőröket, és a kandallóba vetette őket, ahol porrá égtek.

– Megváltottál minket az átoktól! – kiáltott fel Ingigerd kisasszony boldogan, mintha álomból ébredt volna. – Sohasem fogjuk tudni meghálálni a kedvességed. Kérj bármit, amit csak kívánsz!

– Ha bármit kérhetek, legjobban azt szeretném, hogy neked udvarolhassak – felelte a királyfi. Ingigerd elmosolyodott.

– Ezt a kívánságodat szívesen teljesítem. De előbb menj haza, otthon már biztosan nagyon aggódnak érted. Itt foglak várni, amikor visszatérsz!

Szigurd elbúcsúzott a hölgyektől és Blákápa anyótól, és útnak indult hazafelé. Épp időben érkezett. Amíg távol volt, az udvari tanácsosok megvádolták Himinbjörg királynét, hogy miatta veszett nyoma a királyfinak, és követelték, hogy büntetésből vessék máglyára mint boszorkányt. Már meg volt rakva a máglya, amikor Szigurd belovagolt az udvarba. Azonnal szétcsapott a gonosz tanácsosok között, megölelte a mostoháját, és elmesélte, milyen kalandokban volt része.

– Nem is sejted, milyen boldoggá tesz ez a hír! – mosolygott Himinbjörg. – Ingigerd királykisasszony az unokahúgom, a hollók, sirályok és galambok pedig az udvartartása emberei. Csak egy igazi hős menthette meg őket a troll átkától. Tudtam, hogy sikerrel jársz majd!

Szigurd királyfi boldogan tért vissza a szüleivel együtt Ingigerd palotájába, ahol hamarosan meg is tartották az esküvőt. Blákápa anyó volt a díszvendég. Attól a naptól fogva mindkét királyi pár boldogan élt, amíg meg nem halt.

A KULISSZÁK MÖGÖTT

Himinbjörg neve „mennyei hegyet” vagy „mennyei menedéket” jelent óészaki nyelven – így hívják Heimdallnak, az istenek kapuórének lakhelyét is. Az északi mitológiában egyébként Heimdall családja sem szokványos: a történetek szerint kilenc anyja volt!

A mese, ami izlandiul *Himinbjargar saga* néven ismert, egy 18. században gyűjtött kéziratból származik. Érdekesség, hogy eddig csupán négy olyan népmesét ismerek, amelyekben jóságos mostoha szerepel – egyet Etiópiából, és hármat Izlandról. Kettővel később még találkozni fogtok ebben a kötetben!

A SÜTŐTÖKLÁNY

Perzsa mese

Élt egyszer réges-rég egy idős asszony, aki nagyon szeretett volna gyermeket. Nap nap után imádkozott Allah kegyelméért, hogy áldja meg egy kislánnyal őt és a férjét. Történt egyszer, hogy az asszony a kertben üldögélt, és a virágokat nézegette; mindegyikükről egy-egy lány jutott eszébe: rózsapiros arcú, nefelejcskék szemű, gyöngyvirágmosolyú. Ahogy nézelődött, a zöldségágyásban egy sütőtökön akadt meg a szeme. „Haj, mit nekem virág-szirmok! – sóhajtott magában. – Ha olyan lányom lenne, mint virágok között a sütőtök, akkor sem szeretnék a világon semmit se jobban!” Halljatok csodát: másnap reggel, amikor az asszony kinyitotta a ház ajtaját, egy aprócska sütőtök gurult be rajta – és nyöszörögni kezdett, mint egy nyűgös kisgyerek! Az asszony boldogan felkapta a sütőtököt, a karjába vette, ringatni kezdte, és a különös kis teremtmény a nyöszörgés helyett gügyögni kezdett, majd felnevetett. Az asszony férje, látva a kacagó sütőtököt, úgy megrémült, hogy világgá futott, de a felesége boldogságában észre sem vette.

Így történt, hogy az asszony gyermekévé fogadta a sütőtököt. Minden nap ringatta, altatta, illatos vízben fürdette, puha kendővel törölgette. A saját kezével varrt neki csinos, kerek kis ruhákat. Délutánonként fogócskáztak az udvarban; a sütőtök ide-oda gördült, csintalanul bujkált a bokrok között, és nagyokat nevetett. Láthatóan nőtt, napról napra egyre nagyobb lett, szépen kikerekedett, aranyos héja egészségesen csillogott. Egy idő után már olyan fürge volt, olyan gyorsan gurult ide-oda, hogy az anyjának minduntalan a lába alá keveredett. Végül az asszony úgy döntött, ideje a sütőtököt iskolába küldeni a többi lánnyal együtt. Akkoriban a lányok még tizenöt éves korukban kezdtek csak iskolába járni. Csinos ruhába öltöztette a sütőtöklányt, puszt adott neki, és reggel az ajtóból integetett utána, ahogy az végiggurult az utcán. Mit sem törődött a szomszédokkal, akik mind pusmogtak és mutogattak: „Nézzétek, a sütőtök iskolába megy!”

Az iskola udvara határos volt a padisah palotájával. A padisah fia szeretett felmászni a kerítésre, és onnan lesni, hogyan tanulnak, mit játszanak a közemberek gyermekei. Egy napon, ahogy így leselkedett, megdöbbenve látta, hogy az iskola udvarán a lányok között egy sütőtök is gurul fel-alá. Először nem hitt a szemének, de másnap, ebédszünet idején, megint ugyanabban a látványban volt része. Nézte, nézte a nagy, kerek, aranylós sütőtököt, kíváncsian, hogy ugyan kiféle, miféle szerzet. Ahogy figyelte, a tanulók ebédhez ültek. A sütőtök egy óvatlan pillanatban gyorsan elgurult az udvar egy sarkába, távol a többiektől. Amikor meggyőződött róla, hogy egyedül van, kettényílt, mint egy ékszeresládika, és egy káprázatosan szép lány lépett ki belőle, gránátalmapiros ajkú, nevető fekete szemű, hosszú fekete hajú. A kerítés tetejéről leskelődő fiúnak még a lélegzete is elállt a látványtól. A lány felmászott a kerítésre futó szőlőlugasra, és enni kezdte a legédesebb szőlőfürtöket. Amikor jóllakott, visszamászott a sütőtökbe, és visszagurult a többiekhez.

Attól a naptól kezdve a padisah fiának nem volt se éjjele, se nappala. Minden délben felmászott a kerítésre, titokban figyelte a szépséges sütőtöklányt... és nem egy, de ezer szívdobbanással belé is szeretett. Elhatározta, hogy senki más nem lehet a felesége, csak a titokzatos szépség. Egy napon, amikor a lány a szőlőlugas tetején csemegézett, a fiú összeszedte a bátorsá-

gát, átnyúlt a kerítésen, és megfogta a kezét. Egy pillanatra egymásra néztek – aztán a lány visszarántotta a kezét, és visszamenekült a sütőtökbe... ám a gyűrű, amit a középső ujján viselt, a fiú kezében maradt.

Ment haza a padisah fia a szüleihez, és jelentette, hogy csak azt a lányt hajlandó feleségül venni, akinek a középső ujjára illik a gyűrű. Mivel idegen legénynek nem illett lányos házról lányos házra járni, elküldtek két udvarhölgyet, hogy próbálják rá a gyűrűt minden hajadonra a városban. Próbálgatták a hajadon lányok a gyűrűt lelkesen, kengették vajjal az ujjukat, hogy jobban csússzon, de senkire sem illett tökéletesen. Végül az udvarhölgyek elértek a város végébe, ahol egy kis kunyhóban lakott az idős asszony a sütőtöklánnyal. Oda is bekopogtattak, és mondták, mi járatban vannak.

– Van-e leány a háznál, akire a gyűrűt felpróbálhatjuk?

– Leány az van, kérem, de ne nevéssenek ki, a gyűrű nem fog rá illesni... – szabadkozott az anya, de a hölgyek kérték, hogy mégiscsak hívja elő a lányát. Előgurult a sütőtök, az anyja pedig aggódva tördelte a kezét, mit fognak szólni a finom udvarhölgyek... ám egyszerre egy szépséges, kecses kéz nyúlt ki a sütőtök oldalán, és az ujját nyújtotta a gyűrűért. A hölgyek majd hanyatt estek döbbenetükben, de aztán mégiscsak felhúzták a gyűrűt a középső ujjra, és az tökéletesen ráillett. Vitték is rögtön a sütőtöklányt hintón a padisah palotájába.

A városban futótűzként terjedt a hír, hogy a padisah egyetlen fia egy sütőtököt fog feleségül venni. A padisah kékölt-zöldült haragjában, de nem tudta eltántorítani a fiát a választásától. Meghirdették az esküvőt. Gyűlt a nép a palota körül, nevetve és mutogatva, ahogy a pompás menyasszonyi ruhába bugyolált sütőtök elgördült előttük. Mindenki azt hitte, megbolondult a fiú, vagy valami gonosz szellem megbabonázta. A padisah fia azonban nem törődött senkivel; ragyogott az arca a boldogságtól, ahogy a házába vezetette újdonsült sütőtökfeleségét.

Az esküvő után az ifjú pár egy dombtetőn álló palotába költözött. A padisah fia szerelmesen gondoskodott a feleségéről; nem engedte senkinek, hogy gúnyt űzzön belőle. Egy teliholdas éjszakán aztán halkán kettényílt a sütőtök, és kilépett belőle a lány, akinek szépsége még a holdat is túlragyogta.

– Végre előbújtál – mosolygott a férj gyengéden a feleségére.

– A szerelmed váltott meg – mosolygott vissza a lány. – Nem bújtam volna elő, ha már sütőtökként nem szeretnél volna.

A fiatal pár a szoba sarkába állította a sütőtökhéjat, hogy mindig emlékezzenek rá, hogyan találkoztak – és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

A KULISSZÁK MÖGÖTT

Sárgadinnye vagy sütőtök? A mese angol és fárszi nyelvű változataiban hol az egyik, hol a másik szerepel. A növény, amit mi sütőtökként ismerünk, Észak-Amerikában őshonos, míg a sárgadinnyét már évezredek óta termesztik Iránban – cserébe egy dinnyébe nehezebb lenne belebújni, mint egy sütőtökbe. Aki szereti, mesélheti a történetet sárgadinnyelánnyal. Hasonló mesék léteznek Törökországban, Bhutánban és más ázsiai országokban is.